

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ตัวตนและผลกระทบต่อสตรีในวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การล่วงละเมิดทางเพศ¹

สุคนธ์ทิพย์ ศิริวาเกษตร

สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งศึกษาการนำเสนอตัวตนและผลกระทบต่อสตรีในวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ จากวรรณกรรมจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง *ล่ำ* ของ ทมยันตี *ควาน้ำค้าง* ของ กฤษณา อโศกสิน และ *คืนบาปพรหมพิราม* ของ สันติ เสวตวิมล

จากการศึกษาพบว่าวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง นำเสนอภาพการล่วงละเมิดทางเพศในลักษณะการถูกข่มขืนของสตรีเพศโดยให้ภาพอย่างหลากหลาย ในด้านสาเหตุของการถูกข่มขืน วรรณกรรมสื่อให้เห็นการข่มขืนเพื่อลวงโทษ การข่มขืนเพื่อตอบสนองของความใคร่ และการข่มขืนเพื่อแสดงอำนาจของเพศชาย ผลจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของสตรีทำให้ เสียสติไร้ซึ่งการรับรู้ และตัดปัญหาด้วยความตาย ตัวละครสตรีในวรรณกรรมถูกนำเสนอในหลายลักษณะ ได้แก่ ความเป็นแม่ผู้เสียสละ เหยื่อที่ยอมจำนน และเหยื่อที่ไร้ทางสู้ โดยวรรณกรรมให้ภาพแทนผู้หญิงในลักษณะอ่อนแอไม่แข็งแกร่งเท่าผู้ชาย วรรณกรรมยังนำเสนอให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างสถานที่กับการข่มขืนว่ามีหลากหลายแห่งทั้งชุมชนเสื่อมโทรม สถานที่สาธารณะ และ สถานที่ปิดและเปิด ซึ่งสื่อให้เห็นว่าการข่มขืนสามารถเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่

คำสำคัญ : ข่มขืน, ล่วงละเมิดทางเพศ, ความรุนแรง, สตรีเพศ, เพศชาย

¹บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง การข่มขืนสตรีเพศในวรรณกรรมเรื่อง *ล่ำ* ของ ทมยันตี *ควาน้ำค้าง* ของ กฤษณา อโศกสิน และ *คืนบาปพรหมพิราม* ของ สันติ เสวตวิมล ปรินญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2560

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Sexual abuse in literature and feminine identity and effect towards females²

Sukhonthip Siriphawaket

Thai Language program, Humanities and Social Science Suan Sunandha Rajabhat University

ABSTRACT

This article aims to study representation of identity and effect towards the feminine in literature works with sexual abuse from 3 titles of literature i.e. *La* by Thommayanti, *Khao Nam Khang* by Kritsana Asoksin and *Macabre Case of Prom Pi Ram* by Santi Svetavimala.

Study revealed that the 3 titles represented sexual abuse in the manner of female being raped with varieties of images. In regard to causes of rape, the titles described rape as a mean to punish, satisfy the lust and to express masculine power. Consequences of raping affected physical and psychological aspects of females which led to insanity and unconsciousness and, ultimately, suicide. Female characters in literature have been depicted in several ways i.e. the devoted mothers, the submissive victims and the powerless victims. Females in the titles were depicted as weaklings and not strong as same as males and under the masculine oppression. Furthermore, the connection between place and raping was represented i.e. slums, public places and opened and closed places to demonstrate that raping could be occurred anywhere.

Keyword : Rape, sexual abuse, violence, female and male

² This is a part of the article “Rape against females in literature works: *La* by Thommayanti, *Khao Nam Khang* by Kritsana Asoksin and *Macabre Case of Prom Pi Ram* by Santi Svetavimala” (Bachelor’s Degree), Thai Language program, Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University, 2017.

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทนำ

วรรณกรรมถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดงออกในทางสังคมเพราะโดยทั่วไปแล้วบทประพันธ์จะถูกเขียนขึ้นสำหรับให้ผู้อื่นได้อ่านจึงเป็นกิจกรรมทางสังคมรูปแบบหนึ่งที่จะสะท้อนออกมาในหลายแง่มุม ถ้ากล่าวถึงในแง่มุมทางสังคมแล้วนั้น วรรณกรรมที่สะท้อนความรุนแรงที่มีต่อสตรีก็มีอยู่ไม่น้อย ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ มักถูกนำเสนอว่าเป็นผู้ถูกกระทำผ่านตัวบทวรรณกรรม โดยวรรณกรรมไทยส่วนใหญ่มักจะถูกนำเสนอให้เห็นความเป็นใหญ่ของผู้ชายที่เหนือกว่าผู้หญิงภายใต้กรอบโครงสร้างสังคมแบบ“ปิตาธิปไตย” สังคมที่มีระบบความคิดให้อำนาจแก่ผู้ชาย หรือที่เรียกว่า สังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ จะเห็นวิธีแก้ปัญหาของฝ่ายหญิงที่มีอยู่อย่างจำกัดเพราะไม่สามารถแสดงออกถึงอำนาจที่มีอยู่ได้ อย่างไรก็ตามก็ตีวรรณกรรมส่วนใหญ่มักนำเสนอภาพผู้หญิงในลักษณะถูกกระทำแต่ก็ยังสามารถเห็นผู้หญิงเป็นผู้กระทำได้ ซึ่งจะเห็นภาพการต่อสู้ การต่อรองของผู้หญิงผ่านตัววรรณกรรมได้เช่นกัน

วรรณกรรมล่องละเมิดทางเพศมีที่มาของเนื้อหาหลากหลาย โดยเฉพาะมาจากการสะท้อนสังคม หรือหยิบยกประสบการณ์อันหดหู่เลวร้ายของผู้หญิง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ มาถ่ายทอดผ่านตัววรรณกรรม โดยประเด็นร่วมกัน คือ ประเด็นข่มขืนสตรีเพศ ได้ถูกนำมาเขียนไว้ในวรรณกรรมให้เห็นภาพการข่มขืน โดยปกติแล้วเป็นเรื่องที่ไม่สามารถเล่าได้โดยง่ายเพราะเกี่ยวข้องกับร่างกายและจิตใจ การถูกทารุณกรรม

โดยการข่มขืนเป็นสิ่งที่กระทบกับจิตใจสำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ตัวผู้หญิงเองจึงไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้ อีกและต้องการที่จะลืมเลือนประสบการณ์ของตัวเอง นักเขียนจึงอยากจะทำให้ออกความรู้อีกหนึ่งเพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้กับคนในสังคมที่มีสาเหตุอันเกิดมาจากสภาพแวดล้อมเป็นตัวกำหนด ได้รู้จักการระมัดระวังตัว จากเหตุการณ์ข่มขืนที่สามารถจะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ซึ่งผู้เขียนได้หยิบยกประเด็น การข่มขืนมาเขียนไว้ในวรรณกรรมอย่างมีมิติที่น่าสนใจโดยใช้ความเป็นเรื่องแต่งพูดถึงเรื่องข่มขืน การใช้เรื่องแต่งจะพูดถึงเรื่องนี้ได้ง่ายกว่า ภาพผู้หญิงที่ถูกข่มขืนถูกกระทำเพียงด้านเดียวเป็นผู้ที่ต้องยอมโดยเป็นเหยื่อของคนร้าย วรรณกรรมให้ภาพที่แตกต่างไปจากการรับรู้ของสังคมไทย ให้เห็นภาพข่มขืนอีกมิติหนึ่งหรือหลากหลายมากยิ่งขึ้น การข่มขืนเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้อทางด้านสภาพจิตใจ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม มีความละเอียดอ่อน วรรณกรรมจึงเป็นช่องทางหนึ่งที่อยากจะสื่อให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้ที่ได้อ่านได้ตระหนักกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาตัวละครหญิงที่ถูกล่องละเมิดทางเพศ หรือการถูกข่มขืน เพื่อทราบถึงที่มาของการถูกข่มขืนแรงจูงใจของมนุษย์เพศชายที่กระทำต่อสตรีที่ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน โดยผ่านตัววรรณกรรมที่จะนำมาศึกษาในเบื้องต้น

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ภาพ
แทนการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อสตรีใน
ลักษณะของการข่มขืนในวรรณกรรม เรื่อง *ล่าว*
ของ ทมยันตี *ควาน้ำค้าง* ของ กฤษณา อโศกสิน
และ *คืนบาปพรหมพิราม* ของ สันติ เสวตวิมล

สมมติฐาน

ตัวละครผู้หญิงในวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง
ถูกนำเสนอการล่วงละเมิดทางเพศในลักษณะที่
แตกต่างกันในเรื่อง *ล่าว* นำเสนอภาพผู้หญิงเป็น
ฝ่ายถูกกระทำ และยังให้เห็นภาพเป็นฝ่าย
ลุกขึ้นมาต่อสู้ เรื่อง *ควาน้ำค้าง* ผู้หญิงที่โดน
กระทำทางด้านจิตใจซึ่งเกิดจากสภาพแวดล้อม
และเรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* นำเสนอภาพ
ผู้หญิงที่เป็นเหยื่อไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้
จะเห็นภาพแทนตัวละครผู้หญิงที่ถูกล่วงละเมิด
ทางเพศแตกต่างกันออกไป

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

บทความนี้มุ่งศึกษาการล่วงละเมิดทางเพศ
ต่อสตรีในวรรณกรรมจากนวนิยายจำนวน 3 เรื่อง
ได้แก่ *ล่าว* ของ ทมยันตี ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2555
ควาน้ำค้าง ของ กฤษณา อโศกสิน ตีพิมพ์ในปี
พ.ศ. 2537 *คืนบาปพรหมพิราม* ของ สันติ เสวตวิมล
ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2557

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษา
วรรณกรรมตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลการล่วงละเมิดทางเพศ ทฤษฎี
และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. คัดสรรวรรณกรรมและศึกษาวรรณกรรม
ทั้ง 3 เรื่อง
3. วิเคราะห์ภาพแทนการถูกข่มขืนใน
วรรณกรรมไทย
4. เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

ผลการวิจัย วิเคราะห์ภาพแทนการถูกล่วง
ละเมิดทางเพศในวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ *ล่าว*
ของ ทมยันตี *ควาน้ำค้าง* ของกฤษณา อโศกสิน
และ *คืนบาปพรหมพิราม* ของ สันติ เสวตวิมล
ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ สามารถจำแนกประเด็น
สำคัญที่พบในวรรณกรรมได้ดังนี้

1. สาเหตุของการถูกข่มขืน

สาเหตุของการถูกข่มขืนในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง
จะพบว่าสาเหตุไม่ได้เกิดมาจากตัวผู้หญิงที่กระทำ
การยั่ววนต่อฝ่ายชาย แต่สาเหตุการถูกข่มขืน
เกิดจากปัจจัยที่มาจากระบบความคิดของผู้ชายที่
ต้องการทำร้ายผู้อื่น เช่น ผู้หญิงเป็นผู้เปิดโปง
ความชั่วร้ายของกลุ่มทรชนในสังคม เด็กผู้หญิง
ยังอ่อน ต่อโลก หรือผู้หญิงที่เป็นคนต่างถิ่นเป็น
อื่นในชุมชน พฤติกรรมของผู้ชายในเรื่องจึง
อยู่ในบทบาทของ “ผู้ละเมิด” ที่สร้างผลกระทบ
อย่างใหญ่หลวงทั้งทางร่างกายและจิตใจให้
แก่ผู้หญิง

1.1 การข่มขืนเพื่อลวงโทษ

การข่มขืนเพื่อลวงโทษ ได้แก่ วรรณกรรมเรื่อง
ล่าว อันเกิดจากสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดเพราะ

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ถ้าอยู่ในสถานที่ไม่ล่อแหลมจนเกินไปคงไม่เผชิญกับเหตุการณ์การล่องละเมิดทางเพศ สิ่งที่มีมธุรสกับมธุรสเจอเริ่มมาจากสถานที่ชุมชนที่เป็นสาเหตุหลักนำมาสู่ความรุนแรง การข่มขืนเพื่อการลงโทษ คือ ลงโทษตัวมธุรสโดยผ่านการกระทำที่รุนแรงของโจรทั้ง 7 คน ทำร้ายมธุรสกับลูก สาเหตุเพื่อจะแก้แค้นในสิ่งที่มธุรสนำเฮโรอีนที่พวกโจรโยนเข้าบ้านไปมอบให้กับตำรวจ มธุรสเปิดโปงความชั่วของคนร้ายโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ความจริงของนิสสัยมนุษย์ที่มีความโกรธและความแค้นในตัณหาอยู่ในตัว เมื่อควบคุมไม่อยู่ก็จะนำมาซึ่งเหตุการณ์อันเลวร้าย ไร้ซึ่งความเมตตา ถ้าทำร้ายได้แม้กระทั่งเด็ก การข่มขืนเพื่อลงโทษสองแม่ลูกแสดงออกถึงอำนาจของเพศชายได้อย่างชัดเจน ในด้านการข่มเหงผู้หญิงที่ไร้ทางสู่การลงโทษคนทำผิดไม่จำเป็นต้องแสดงออกถึงการข่มขืนแต่ด้วยความที่ตัวละครเป็นผู้หญิงคงหนีไม่พ้นเรื่องเพศ เพราะถือว่าเป็นสิ่งเดียวที่สามารถทำร้ายจิตใจผู้หญิงได้มากที่สุด เรื่อง ลัว จึงเป็นการข่มขืนเพื่อลงโทษและเพื่อสนองความใคร่ของเพศชาย เป็นสาเหตุของการถูกข่มขืนที่มีร่วมกัน

1.2 การข่มขืนเพื่อตอบสนองความใคร่

ภาพแทนการข่มขืนเพื่อตอบสนองความใคร่พบได้จากวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง

วรรณกรรมเรื่อง *คววน้ำค้าง* เป็นเรื่องที่สะท้อนให้เห็นเด่นชัดที่สุดของนิสสัยมนุษย์เพศชายที่มีต่อผู้หญิงไปในทางที่เสื่อมเพราะตัวละครที่เป็นผู้ชายภายในเรื่องมีความเสแสร้งในตัวนางเอกทุกคน แต่จะยกเว้นพระเอกเท่านั้นที่รักจากใจไม่ได้

เกิดจากความใคร่ หรือคิดที่จะลวนลามตัวนางเอก เริ่มจากคนแรกชายแปลกหน้าที่ยืนอยู่หน้าโรงเรียนของ ปูนหอม ขณะนั้นปูนหอมอายุเพียง 8 ขวบ ยังไม่ได้เคยสักกับเรื่องเพศ ความเป็นเด็กสื่อให้เห็นถึงความเชื่อใจ สามารถหลอกล่อได้โดยง่ายและคิดไม่เท่าทันเล่ห์กลของมนุษย์เพศชายตัวอย่าง

“มา...มานั่งตักอาแม่” ปูนหอมนั่งบนตักเขา และมีอัลบั้มวางบนตักหล่อนอีกที แต่หล่อนเริ่มรู้สึกผิดปกติที่กัน...มีอะไรบางอย่างเป็นสันแข็ง ดังหนึ่งว่า หล่อนกำลังนั่งทับอะไรสักก้อนหนึ่ง”

(*คววน้ำค้าง* 2537 : 14)

ข้อความข้างต้น เหตุการณ์ในครั้งนี้เป็นแค่จุดเริ่มต้นในการที่ปูนหอมจะถูกล่องละเมิดทางเพศ โดยครั้งแรกรอดพ้นมาได้เพียงแค่อุกลวนลามจากชายแปลกหน้า ผู้แต่งให้เห็นถึงสิ่งเล็ก ๆ ที่คนเรามองข้ามเพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นหน้าโรงเรียน

ผู้ชายภายในเรื่อง *คววน้ำค้าง* เข้ามาเพราะหลงในรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณสวยงามของปูนหอม จะพบว่ามาในรูปของคนที่ประสงคร้าย ภาพลักษณ์ที่ดีในบางสิ่งทำให้หลงเชื่อแล้วไว้วางใจง่าย จนดูไม่ออกว่าผู้ชายที่เข้ามาลวนแล้วหวังสนองความใคร่อยากกระทำการล่วงเกิน ทั้งที่ข่มขืนและล่วงเกินร่างกายภายนอก พอได้ในสิ่งที่ต้องการก็ลอยตัวอยู่เหนือปัญหาและแสดงออกเหมือนไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นหรือ อาจหนีปัญหา ดังเช่น อาร์ม ที่ข่มขืนปูนหอมเป็นคน

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

แรกแล้วหนีหายไป สิ่งที่คุณหญิงได้นั้นชีวิตที่เหมือนจะสั้นลงไม่ยาวไกลเหมือนอย่างที่เคยเป็นเหลือไว้ให้เพียงความเสียใจและความรู้สึกผิดหวังกับตัวเองไปตลอดชีวิต

ข่มขืนเพื่อสนองความใคร่เป็นจุดเด่นในวรรณกรรมทั้งหมด 3 เรื่องที่นำมาศึกษานอกจากเรื่อง *ควนน้ำค้าง* ที่ได้กล่าวไปไว้ข้างต้น ยังคงพบในเรื่อง *ลว* เช่นเดียวกันเรื่องนี้อาจจะพบว่ามีสาเหตุของการถูกข่มขืนที่มีร่วมกันอยู่หลายประการทั้งเพื่อการลงโทษและข่มขืนเพื่อสนองความใคร่ รวมถึงข่มขืนเพื่อแสดงอำนาจของเพศชาย เช่นเดียวกันแสดงให้เห็นว่าเรื่อง *ลว* มีนัยของการข่มขืนที่หลากหลายมิติในที่นี้จะขอล่าวถึง ข่มขืนเพื่อสนองความใคร่ของตัวละครโจรทั้ง 7 ที่กระทำต่อมธุรสและลูก หลังจากโจรรับรู้ความจริงที่มธุรสนำเฮโรอินไปมอบให้ตำรวจ จึงเลือกการข่มขืนเพื่อลงโทษและสนองความใคร่ของตัวเองไปในตัวเพราะการลงโทษจะกระทำด้วยวิธีอื่นย่อมได้ เช่น ทำร้ายร่างกาย เป็นต้น แต่โจรเห็นว่าเป็นผู้หญิงทั้งสองคน นอกจากได้ลงโทษแล้วสิ่งที่ได้ คือ ความพึงพอใจ มนุษย์เพศชายกับเรื่องเพศเป็นของคู่กันเมื่อมีผู้หญิงมาเป็นเหยื่อในการทำโทษจึงใช้วิธีทำให้จดจำดังในฉากข่มขืนภายในเรื่องมีทั้งการทำร้ายร่างกายให้เจ็บช้ำ ตาด้วยคำหยาบคาย และร้ายแรงที่สุด คือ การข่มขืน หรือขืนใจผู้อื่นโดยมิได้ยินยอม

ตัวอย่าง ฉากและบทสนทนาที่มธุรสและลูกกำลังหนีตายจากการถูกข่มขืน

ฉันเห็นลูกน้อยวิ่งหัวซุนไปข้างหน้า มีเจ้าวัยรุ่น 3-4 คน วิ่งกวาดตามไปติด ๆ

“ขัดขาให้ล้มซิวะ!”

เสียงลูกน้อยร้องกรี๊ดอีกเมื่อผวาล้มลงจากนั้นก็แค่เสียงกรี๊ดระคนหัวเราะอย่างมีชัย
“ได้แล้วลูกพี่”

“ของกูใครอย่าพึ่งเสือกละ ลากเข้าป่าไว้ว อีแก่ด้วย” ฉันคืนอย่างสุดฤทธิ์ เร็วแรงมีเท่าไรรี้ออกไปจนหมดสิ้น เพราะเสียงลูกที่ร้องอยู่เฝ้า ๆ

“แม่...แม่จ๋า...ช่วยหนูด้วย...แม่จ๋า”

(ลว ทยันตี 2555 : 126)

ข้อความข้างต้น ฉายให้เห็นถึงการกระทำของโจรที่พยายามจะข่มขืนมธุรสกับลูกโดยทำทุกวิถีทางไร้ซึ่งความปราณีกับผู้หญิง พวกโจรมีความพึงพอใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองผิดจะเห็นว่าพวกโจรหัวเราะชอบใจ พอใจกับความรุนแรงที่ตนเป็นผู้ก่อขึ้นโดยไม่สนใจกับคำพูดของเด็กที่เอ่ยปากร้องเรียกให้แม่ช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาสนใจเพียงอย่างเดียวว่าจะกระทำการข่มขืน เรื่อง *ลว* แสดงให้เห็นว่าการถูกข่มขืนที่เห็นกันทั่วไปเกิดขึ้นอย่างไม่มีการจำกัดตัวมธุรสและลูกเองเป็นคนดีแต่โชคชะตาไม่เข้าข้างว่ามีคนมาช่วยเหลือตัวละคร ทำให้เห็นว่าคนในสังคมคนดีก็ถูกรังแกได้ ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นคนนอกกรอบเสมอไปเพราะตราบดที่สิ่งแวดล้อมตรงนั้นถูกล้อมรอบไปด้วยคนชั่วคนดีก็จะถูกล้อม และรวมไปกับคนชั่วเช่นเดียวกับภายในเรื่องตั้งแต่มธุรสเลือกที่จะมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมเป็นสิ่งที่

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ไม่สามารถเลือกได้ ให้เห็นด้านมืดของชีวิตคนที่
ภายหลังไม่ได้เพียบพร้อมและสิ่งแวดล้อมบีบคั้น
ให้เจอกับสถานการณ์อันเลวร้าย คือ การถูก
ข่มขืน

วรรณกรรมเรื่องสุดท้ายที่มีการข่มขืนเพื่อ
ตอบสนองความใคร่ ได้แก่ เรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม*
เป็นการตอบสนองความใคร่ของมนุษย์เพศชายที่
แท้จริงเพราะกระทำต่อผู้หญิงซึ่งไร้ทางสู้ผู้หญิงใน
เรื่องมีชื่อว่า “นางบุญ” หญิงสาววัยกลางคนที่ได้
เดินทางมายังอำเภอพรหมพิรามเป็นครั้งแรกแต่
ได้รับการต้อนรับด้วยชีวิตของเธอเพราะด้วย
เหตุผลง่าย ๆ ของมนุษย์ผู้ชายที่มักมากในกาม
จนวันรุ่งขึ้นพบเธอเป็นศพ สภาพศพบ่งบอกถึง
การกระทำของมนุษย์ที่ไม่ใช่เพียงแค่หวังจะฆ่าแต่
สภาพที่เข้าไปทั้งตัวนี้เองมาจากการถูกข่มขืน

มนุษย์ที่นิยมใช้ความรุนแรง ไม่มีใครคาดคิด
ว่าจะมีคนรุมข่มขืนนางบุญสามสิบกว่าคน มีทุก
เพศทุกวัยด้วยกัน ตั้งแต่เด็กไปจนถึงคนแก่ที่ผลัด
เวียนกันมารุมข่มขืนเธอตลอดทั้งคืน สิ่งนี้เองที่
เรียกว่าความใคร่ของมนุษย์จนไม่มีศีลธรรมเข้ามา
หล่อเลี้ยงภายในจิตใจ คนร้ายมีมากกว่าที่คาดคิด
ดังความหนึ่งที่ว่า

คืนนั้นตำรวจโรงพักพรหมพิรามก็แทบจะ
ไม่ได้หลับนอนกัน เพราะนอกจากห้องซึ่งจะไม่
พอซึ่งบรรดาผู้ต้องหาดี ข่มขืนกระทำชำเรา
ซึ่งมีมากมายจนต้องขยายห้องซึ่งออกมาใช้
ห้องทำงานของตำรวจแทนแล้ว

(*คืนบาปพรหมพิราม* 2557 : 163)

ข้อความข้างต้น คนร้ายมีจำนวนมากและคดี
นี้กลายเป็นคดีที่น่าสะเทือนขวัญ จวบจนปัจจุบัน
ยังไม่พบคดีข่มขืนที่ร้ายแรง เพราะสิ่งที่เกิดจาก
ความใคร่ของผู้ชายนำมาซึ่งเหตุการณ์อันเลวร้าย
จุดจบของนางบุญในเรื่องยังพอมีความยุติธรรมให้
เห็นอยู่บ้างเพราะสามารถจับผู้ต้องหาได้เป็น
จำนวนมาก แต่ยังมีอยู่มากที่ยังคงจับไม่ได้ผลแห่ง
กรรมเท่านั้นที่จะตามทัน

1.3 การข่มขืนเพื่อแสดงอำนาจของ เพศชาย

ภาพแทนการข่มขืนเพื่อแสดงอำนาจของเพศ
ชายพบในวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง เช่นเดียวกับการ
ข่มขืนเพื่อตอบสนองความใคร่เพราะมีจุดร่วมที่
เหมือนกันในแง่ของการแสดงออกของอำนาจ
ผู้ชายที่เป็นใหญ่ได้ที่กระทำต่อสตรีเพศสังคมชาย
เป็นใหญ่ คือ สังคมมีโครงสร้างทางเพศกำหนดให้
สถานภาพและตำแหน่งของเพศชายเหนือเพศ
หญิงและให้คุณค่าความเป็นชายมากกว่าความ
เป็นหญิง เพราะฉะนั้นผู้ชายจึงชอบแสดงออกถึง
ความมีอำนาจกระทำอะไรก็ได้อยู่นอกกฎหมาย
ผู้ชายที่มีลักษณะการแสดงอำนาจพบได้จาก
วรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง เริ่มจากรวมกรรม

เรื่อง *ลว โจรทั้ง 7* เห็นเพศหญิงเป็นเพียงแค่
ของเล่น โดยทำตามอารมณ์แค้นที่มีต่อมอสุสร
แสดงอำนาจเพศชายได้อย่างเต็มที่เพราะมีทั้ง
กำลังกายข่มเหงเพศหญิงที่อ่อนแอกว่าไม่มีทางสู้
โดยไม่คิดถึงเรื่องผิดกฎหมาย ภาพของผู้ชาย
ภายในเรื่อง *ลว* จะมีการแสดงความเป็นใหญ่ทั้ง
ค้ำยา ค้ำผู้หญิง แต่เพศหญิงเป็นได้แค่เพียงเพศที่
จ่ายอมโดนหลอกได้ง่าย เช่น ภาพผู้หญิงชายตัว

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

และภาพผู้หญิงที่ถูกกักขังภายในเรื่องซึ่งเป็นเหยื่อ
ในแก๊งโจร ผู้หญิงยังคงต้องอำานาจกว่าเพศชาย
ทั้งสิ้น

เรื่อง *คววน้ำค้าง* ผู้ชายได้แสดงอำนาจการ
ย้ายผู้หญิง ปูนหอมซึ่งตกเป็นเหยื่ออย่างแท้จริง
ตั้งแต่ยังเป็นเด็กอำานาจที่แสดงออกมาของเพศ
ชายในเรื่องนี้เน้นที่เยาวชนเพราะตัวละครโดน
กระทำตั้งแต่เด็กเปรียบเหมือนการรังแกเด็กที่ไม่มี
ทางสู้ เด็กที่ยังไม่เข้าใจในเรื่องเพศศึนัก ผู้แต่งจึง
แสดงให้เห็นความเป็นอาชญากรในตัวผู้ชายที่มา
ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งจะเน้นไปทางที่ดีเพื่อให้เข้า
หาตัวละครหญิงได้ง่ายและแสดงอำานาจความ
รุนแรงออกมาได้อย่างเต็มที่ไร้ซึ่งความมีศีลธรรม
แสดงให้เห็นความมั่งมากของผู้ชายเป็นส่วนใหญ่
ความสัมพันธ์ทางเพศที่แตกต่าง และไม่เท่าเทียม
กันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย รวมถึงร่างกาย
ของผู้หญิงและร่างกายผู้ชาย จึงทำให้ผู้หญิงเป็น
เพศที่ต้องอ่อนแอและต้องจำยอมกับเหตุการณ์
ล่วงละเมิดทางเพศ โดยเฉพาะในเรื่อง *คืนบาป
พรหมพิราม* ที่ต้องจำยอมเพราะไร้ซึ่งหนทางต่อสู้
การร้องขอชีวิตไม่มีความหมายจนตัวเองต้องตาย
ลงในที่สุด

2. ผลจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ผลกระทบต่อตัวละครสตรีภายในเรื่องย่อม
ส่งผลทั้งทางกายและจิตใจแต่ส่วนที่เป็นจิตใจเป็น
สิ่งที่ทุกข์ทรมานที่สุดเพราะเหตุการณ์ล่วงละเมิด
ทางเพศจะติดตัวผู้นั้นไปตลอดชีวิต ตัวละครใน
วรรณกรรมจะมีผลของการกระทำครั้งนี้แตกต่าง
กันร้ายแรงที่สุด คือ ถึงแก่ชีวิต

2.1 เสียสติไร้ซึ่งการรับรู้

ตัวละครสตรีภายในเรื่องหลังจากที่ผ่าน
เหตุการณ์อันเลวร้าย คือ การถูกล่วงละเมิดทาง
เพศ เป็นสิ่งที่ผู้หญิงทุกคนก็ไม่อยากเจอซึ่งส่งผล
กระทบต่อตัวละครในเรื่อง *ลว* และ *คววน้ำค้าง*
เริ่มจากเรื่อง *ลว* มุสสรไม่สามารถควบคุมสติที่จะ
เป็นห่วงลูกน้อยไว้ได้ ดังตอนหนึ่งที่ว่า

ฉันทกริดร้องออกมาโหยหวน...ระเบิด
ออกมาจากอกก่อนที่จะทะลึ่งขึ้นสุดตัว แล้ว
พับลงไม่ได้สติอีกต่อไป

(ลว ทยันตี 2555:128)

เป็นอาการที่เกิดขึ้นกับมุสสรจิตใจของผู้เป็น
แม่เหมือนจะแตกสลายเมื่อมาพบกับความจริงที่
แสนเจ็บปวดว่าเหตุการณ์เมื่อคืนไม่ใช่เรื่องที่ฝัน
ตัวมุสสรยังอาการหนักถึงเพียงนี้เธอไม่อยากจะ
คาดคิดว่าลูกน้อยจะเป็นเช่นไร ลูกยังเด็กต้องมา
รับรู้เหตุการณ์อันเลวร้ายที่จะติดตัวเหมือนตรา
บาปไปตลอดชีวิตที่ยังเหลืออยู่ มุสสรคิดอะไรไม่
ออกเหมือนร่างกายที่เคยมีชีวิตชีวากลับถูก
เปลี่ยนแปลงไปและไปในทางที่แย่ง เหตุการณ์นี้
ทำให้เห็นว่าสติมุสสรเริ่มจะไม่เหมือนเดิมจิตใจได้
สำนึกด้านความเข้มแข็งเริ่มที่จะแสดงอำานาจ
เพราะ เหตุ การณ์ อัน เลว ร้าย ส่ ง ผล
กระทบกระเทือนต่อจิตใจจนทำให้มีอาการที่
คล้ายเป็นโรคจิตที่อยากจะล้างแค้นพวก 7 โจรที่
รุมข่มขืนตนและลูก นอกจากอาการที่แยของ
มุสสรผู้เป็นแม่แล้ว อาการของลูกสาวมุสสรก็แย
เช่นเดียวกัน ดังความที่ว่า

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

แม่จำ...แม่...ช่วยหนูด้วย...ไม่เอาไม่เอา
ไปให้หมด ไปให้พัน...แม่...แม่จำ
(ลัว ทมยันตี 2555 : 138)

ส่วนนั้นหนีสติดีกว่าใคร หล่อนกระโจนพรวดจาก
โต๊ะกินข้าวถึงบันได ก้าวยาว ๆ สามครั้งก็ถึงชั้นบน
(ควาน้ำค้าง 2537 : 469-470)

มธุกรไม่สามารถที่จะรับรู้อะไรได้อีกมีแต่
ความกลัวหวาดผวาทูครั้งที่เห็นผู้ชายไม่ยอมให้
คนไหนเข้าใกล้ตัว จิตใต้สำนึกของมธุกรจะมีแต่
คำว่า “แม่” ซึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยวใจที่คิดว่าแม่
ปกป้องได้จึงเรียกร้องหาแต่แม่ให้ช่วยตน มธุกร
ป่วยแบบไม่รู้รู้สิ่งรอบตัวจนต้องส่งไปรักษาที่
โรงพยาบาลโรคประสาทโดยเฉพาะ ตัวละครลูก
ถึงแม่จะเสียสติไปแต่จะเห็นว่า ตัวละครแม่อย่าง
มธุสรลุกขึ้นมาสู้เผชิญหน้ากับความเป็นจริงอัน
โหดร้ายและสู้กับมันจนจนถึงที่สุดเป็นผู้ที่ไม่ยอม
จำนนกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ในวรรณกรรม

เรื่อง *ควาน้ำค้าง* ตัวละครสตรีในเรื่อง
ช่วงแรกตัวละครเป็นเด็กเมื่อโดนข่มขืนจะมี
อาการซึมเศร้าและจับไข้ยังไม่เตียงสาที่จะรู้ว่าใคร
ดี หรือ ไม่ดี พอโดนข่มขืนครั้งที่สองเรียกได้ว่าสติ
เริ่มไม่คงที่ที่มีความรู้สึกเบื่อโรคตลอดเวลาไม่
เหมือนสมัยก่อนโลกของตัวละครที่ชื่อ “ปุนหอม”
จะสดใส ร่าเริง ตามวัย แต่บัดนี้เธอเปลี่ยนไป
อย่างน่าใจหายแม้กับยายผู้รับรู้ความจริงพยายาม
ทุกอย่างที่จะช่วยเหลือปุนหอม แต่พอยิ่งโตขึ้น
เรื่อย ๆ อาการที่เธอเป็นไม่ได้จางหายไป ยังคงติด
อยู่ในใจตลอดเวลาและอาการจะกำเริบออกมาทุก
ครั้งเมื่อมีอะไรเข้ามากระทบกระเทือนจิตใจอัน
บอบบาง ดังความว่า เสียงกรีดแหลมยาวดังก้อง
บ้าน...คนทั้งสองยังอยู่เก้าอี้ใต้ถุนเรือนต่างก็ชะงัก
สุธาวางหนังสือพิมพ์รายวัน ยายหยุดล้างจาน

ปุนหอมเกิดอาการชักตัวเกร็งเกิดจาก
ความผิดหวังหรือคาดหวังไว้มาก เพราะรักยศจึง
ยอมบอกความจริงว่าตนไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ ยศจึงมี
ท่าทีที่แปลกไปปุนหอมรับไม่ได้อาการกรีดร้อง
และชักจึงเกิดขึ้นไม่ได้มีสาเหตุมาจากโรคอันใด
ทั้งสิ้นเหมือนเป็นการเรียกร้องความสนใจและ
หวาดกลัวกับความรักรั้งนี้ จะเห็นได้ว่า
ครอบครัวมีส่วนช่วยในการเยียวยาบาดแผล
ภายในใจของปุนหอมมีแม่และยายที่คอยเข้าใจ
และพ้อภายหลังที่รู้ความจริงว่าลูกตนเองเป็น
เช่นนี้เพราะเกิดจากการทำร้ายร่างกายและจิตใจ
อย่างรุนแรงจึงเข้าใจลูกมากขึ้นลดความเป็นคน
เจ้าระเบียบลง ตามสัญชาตญาณของมนุษย์ที่
เป็นฝ่ายถูกระทำอย่างรุนแรงไม่ว่าจะเหตุการณ์
อะไรจิตใจเป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อมากที่สุด
จะเห็นได้ว่า เรื่อง *ลัว* และ *ควาน้ำค้าง* เมื่อตัว
ละครเอกทั้งสองเรื่องไม่สามารถกลับมาเป็นคน
ปกติเหมือนเดิมได้จึงเลือกวิธีการแก้ปัญหา
ฉบับของตนความคิดที่เชื่อว่าดีที่สุด มธุสร เลือก
วิธีแก้แค้นคนที่ทำร้ายตนกับลูกโดยการฆ่า
ส่วนในเรื่อง *ควาน้ำค้าง* เมื่อปุนหอมไร้ซึ่งสตินึก
คิดหลังจากการซึมเศร้าจนเข้าสู่การกระทำที่
รุนแรงโดยเลือกที่จะทำร้ายตัวเองไม่สามารถที่จะ
กลับมาเป็นคนที่ยังแข็งแรงฮึดขึ้นสู้ดังมธุสรแต่ปุน
หอมกลับอ่อนแอลงเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเหมือน
โรคที่รักษาระยะยาวอาจเรียกได้ว่าต้องรักษาไป
ตลอดชีวิต

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2.2 ตัดปัญหาด้วยความตาย

วรรณกรรม 3 เรื่องที่นำมาศึกษาวิเคราะห์ เรื่องที่มีการล่องละเมิดทางเพศต่อสตรีจนนำไปสู่ความตายถือว่ามี ความรุนแรงมากที่สุด ได้แก่ เรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* เป็นวรรณกรรมเพียงเรื่องเดียวที่ตัวละครเสียชีวิต สตรีภายในเรื่องไม่ได้รับซึ่งความปรานีเป็นความเคราะห์ร้ายที่สุด เพราะการกระทำนี้ นำไปสู่ความตายแม้ตัวผู้หญิงในเรื่องไม่ใช่วัยรุ่นสาวที่หน้าตาสวยงามเป็นเพียงหญิงสาววัยกลางคนที่เริ่มจะมีอายุยังสามารถเกิดเหตุการณ์ข่มขืนขึ้นได้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าหญิงสาวต้องสวยแต่ขอเป็นเพียงเพศหญิงเท่านั้นก็นำมาซึ่งความเดือดร้อนที่อยู่ใกล้ตัว เริ่มแรกเกิดจากเหตุการณ์ที่แม่ยายไม่ชอบลูกสะใภ้ที่ชื่อ นางบุญ โดยบอกคนขับรถให้ไปส่งที่สถานีรถไฟซึ่งคนขับรถแอบชอบนางบุญอยู่ก่อนแล้ว แม่ยายก็รู้ดีจนคนแรกที่ล่วงเกินนางบุญเป็นคนขับรถได้รับความทรมานทางจิตใจเป็นอันดับแรกจนก้าวเข้าสู่ความโชคร้ายที่ไม่อาจคาดคิดว่าคนที่อำเภอพรมพิรามมีพฤติกรรมที่โหดร้ายต่อหญิงสาวต่างถิ่นผู้ชายทุกคน ต่างพากันมาทั้งหมดบ้านเพื่อนรุมข่มขืนนางบุญ จนไม่เหลือความเป็นธรรมเกิดขึ้นกับนางบุญนอกจากความทุกข์ทรมานที่ได้รับแล้วต้องมาจบชีวิตลง

ข่มขืนตัดปัญหาด้วยความตายอาจพบไม่มากในวรรณกรรม ส่วนใหญ่จะปล่อยให้ตัวละครมีชีวิตอยู่เพื่อดูการดำรงชีวิตของตัวละครว่าเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่หลังจากถูกข่มขืน แต่สำหรับเรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* ให้เห็นอีกมุมหนึ่งที่ถูกถ่ายทอดความจริงของสังคมที่สะท้อนถึง

ความโหดร้ายของการโดนข่มขืนจนนำไปสู่ความตาย ผู้ที่โดนข่มขืนไม่ได้โชคดีมีชีวิตรอดไปทุกคน ถึงแม้จะรอดก็เหมือนตายทั้งเป็น เหตุการณ์ยังคงวนเวียนอยู่ในความทรงจำที่ยากจะลบออกไปได้ จะพบว่าจุดจบของการถูกข่มขืนที่โหดร้ายต่อผู้หญิงมากที่สุด คือ ความตายที่ผู้ชายไร้มนุษยธรรมหยิ่งยโสให้

3. ตัวละครสตรีในวรรณกรรม

ตัวละครในวรรณกรรมต่างให้ภาพแทนที่ไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับบริบทในเรื่อง บางเรื่องให้ภาพแทนความเป็นเหยื่อถูกเอาเปรียบโดยสิ้นเชิงไร้ซึ่งการต่อสู้ แต่ในบางเรื่องตัวละครก็ลุกขึ้นมาสู้เพื่อทวงความยุติธรรมให้กับตนเอง ตัวละครผู้หญิงถึงจะมีความอ่อนแอไม่แข็งแกร่งเท่าผู้ชายแต่มีความคิดที่อยากจะสู้เพื่อตัวเองและคนที่รัก เป็นต้น

3.1 ความเป็นแม่ผู้เสียสละ

ความเป็นแม่ผู้เสียสละพบได้ในวรรณกรรมเรื่อง *ลัวะ* และ *คววน้ำค้าง* เริ่มจากเรื่อง *ลัวะ* ตัวตนที่มธุรสสร้างขึ้นมาเพื่อลบล้างความอ่อนแอของตัวเองที่เชื่อว่ายังงั้นตัวเองก็สามารถดูแลและปกป้องลูกได้โดยไม่ต่างจากผู้ชาย จะเห็นได้ชัดว่าวรรณกรรมได้กล่าวถึงบุคลิกของตัวมธุรสที่คุยกับตัวเองตอบโต้กันไปมาร่างที่เข้มแข็งนั้นใช้ชื่อว่า “รุ่งฤดี” ส่วนร่างอ่อนแอของมธุรสจะแสดงให้เห็นความอ่อนโยนของแม่ที่มีต่อลูก ด้วยความรักลูกจึงยอมทำทุกอย่างที่เชื่อว่าจะให้ลูกปลอดภัยโดยไม่จ้อความยุติธรรมจากกฎหมาย แม้ภายหลังตัวมธุรสจะไร้ซึ่งสติรับรู้ไปแต่ก็มีความสุขที่ได้อยู่กับลูกน้อยโดยไม่ต้องคอยหวาดผวาว่าจะมีใครมาทำ

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ร้ายลูกของตน เสียงที่ก้องอยู่ในหัวเสียงของลูกที่ร้องไห้ “แม่ช่วยด้วย แม่ช่วยด้วย” ได้หายไป เพราะมธุรสได้นำความสงบสุขมาให้แก่ลูก ถึงจะรู้ว่า เป็นวิธีที่ผิด แต่ตราบดีที่ตัวมธุรสยังคงใช้ชีวิต และเป็นแม่อยู่เธอก็ยังคงดูแลลูกต่อไปเพื่อจะเห็นลูกน้อยนั้นเติบโตใหญ่

นอกจากความเป็นแม่ในวรรณกรรมเรื่อง *ลว* ยังพบใน เรื่อง *คววน้ำค้าง* ตัวละครนั่นหนี แม่ของปูนหอมที่ต้องมารับรู้ถึงความทุกข์ของลูก หลังจากที่ลูกของตัวเองผ่านการถูกล่วงละเมิดทางเพศ มาแล้วถึงสองครั้ง ความเจ็บปวดของผู้เป็นแม่ที่มารู้ความจริงที่หลังซึ่งไม่สามารถช่วยเหลื่อลูกสาวตัวเองได้ การที่จะเข้าแจ้งความกับตำรวจก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะกลัวว่าปูนหอมจะอับอายจนไม่กล้าสู้หน้าผู้คน เพียงแคในซอยบ้านรู้คงจะนินทากันไปทั่วขนาดชาวบ้านไม่รู้ความจริงเท่าที่ควร เพียงเห็นปูนหอมอยู่กับสับพงษ์สองคน ยังถูกนินทากันไปทั่วซอย แม่ของปูนหอม คิดไปถึง ถ้าเรื่องนี้ถึงนักข่าวคงเป็นเรื่องราวใหญ่โตลงหนังสือพิมพ์ และจะส่งผลกระทบต่อจิตใจต่อลูกสาว

หลังจากที่นั่นหนีรู้ความจริงว่าครั้งล่าสุดที่ปูนหอมโดนสับพงษ์ข่มขืนก็ได้ไปต่อว่า วัลยาผู้เป็นภรรยาสับพงษ์ ดังข้อความที่ว่า

กับใครก็ไม่ควรทำ...เพราะไม่มีคนดี ๆ ที่ไหน คิดจะทำคนที่กล้าทำอย่างนี้กับเด็กขนาดนี้ แล้วก็เรียกได้ว่าเป็นลูกศิษย์ของตัวเอง...ฉันว่าชั่วที่สุด

(*คววน้ำค้าง* 2537 : 205)

จากข้อความข้างต้นเธอแสดงความเป็นแม่ ออกมา คือ ความเป็นห่วงลูกในตอนนีเธอทำได้เพียงต่อว่าเท่าที่แม่ คนหนึ่งจะทำให้ลูกได้ความเจ็บแค้น ยังคงฝังลึกอยู่ในใจของผู้เป็นแม่นั้นหนีรู้สึกว่าตนทำหน้าที่แม่ไม่ดีพอทำให้ลูกต้องเจอกับเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศตั้งแต่เด็ก นั่นหนีเลือกที่จะช่วยเหลื่อลูกทุกทางเพื่อให้ลูกมีอากาศดีขึ้นให้กลับมาเป็นเด็กที่แจ่มใสร่าเริงอีกครั้งเธอทำทุกอย่างตามใจลูก ลูกอยากจะทำอะไร เธอจะไม่ขัดเพราะนั่นหมายถึงความสบายใจของลูก เธอไม่บอกความจริงกับสามีเรื่องที่ลูกสาวโดนข่มขืนไม่ยอมให้ผู้เป็นพ่อเสียใจเพราะเขาตั้งความหวังกับลูกสาวเพียงคนเดียวไว้สูง นั่นหนีพยายามทำความเข้าใจธรรมชาตินิสัยของลูกที่เปลี่ยนไป ถึงแม่ในใจของผู้เป็นแม่จะแตกสลายแต่ก็ทำตัวเข้มแข็งไม่อ่อนแอให้ลูกเห็นได้แต่คอยดูแลพฤติกรรมของลูกให้ไปในทิศทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม แต่ฝ่ายสามีที่ไม่รู้ความจริงยังคงตั้งเครียดกับลูกสาวกังวลเรื่องผู้ชายอยู่บ้างแต่นั่นหนีกลับนิ่งเฉยในเรื่องนี้ นั่นหนีพยายามทำให้สามีเลิกสงสัยไม่ได้ เพราะ ในฐานะผู้เป็นแม่ เรื่องที่เกิดขึ้นแล้วก็อยากให้เงียบหายและจบลงไป

แม่ผู้เสียสละทั้งสองเรื่องอันได้แก่ เรื่อง *ลว* และ *คววน้ำค้าง* มีการแสดงออกถึงความเป็นแม่ไม่เหมือนกันถ้าเป็นเรื่อง *ลว* จะเป็นแม่ที่รับรู้ความรู้สึกได้ดีที่สุดกับลูกเพราะเจอสถานการณ์เช่นเดียวกัน การกระทำที่แสดงออกมาจึงเป็นการทำเพื่อลูก ส่วนเรื่อง *คววน้ำค้าง* แม่เป็นผู้รับรู้เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับลูกมีความโกรธแค้นแต่ทำอะไรไม่ได้ จึงเลือกที่จะปิดเรื่องให้เงียบ

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
 ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
 วันที่ 15 กันยายน 2561
 ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

แม้กระทั่งสามีก็ไม่อยากให้รู้เพราะกลัวว่าจะมีผลกระทบกับลูก เลือกที่จะเงียบและคอยที่จะระวังผู้ชายที่จะเข้ามายุ่งกับลูกของตนเสียมากกว่าส่วนเรื่องคนร้ายปล่อยให้เป็นกฎหมายแห่งกรรม

3.2 เหตุที่ยอมจำนน

เรื่อง *คววน้ำค้าง* ปูนหอมเด็กสาวน่ารักถือว่าเธอเป็นเหยื่อของผู้ชายที่มักมากในกามอย่างแท้จริงโดยต้องยอมจำนนเพราะตัวละครเป็นเด็กไร้เดียงสา คนที่พ่อแม่พาเข้ามาให้รู้จักก็จะเชื่อเพียงรูปลักษณ์ภายนอกว่าเป็นคนดีเสียทั้งหมดจนมาเจอกับเหตุการณ์ที่ทำให้เธอต้องนอนฝันร้ายแทบทุกคืน คนแรกจะกล่าวถึงผู้ที่สามารถข่มขืนปูนหอมได้สำเร็จคนแรก อาร์มภักในรูปของชายที่น่าเชื่อถือเพราะพ่อแม่ปูนหอมไว้วางใจจนสามารถเข้าออกบ้านได้ อาร์มภักเป็นคนที่ดีว่าน่ากลัวหรืออาจจะเรียกได้ว่าวิปริตเพราะเขาจะชอบมีอะไรกับเด็กสาววัยแรกรุ่งที่ห้ามเกินอายุ 15 ปี เพราะฉะนั้นปูนหอมจึงเป็นสิ่งที่เขาต้องการมากที่สุด

อาร์มภักหลอกล่อปูนหอมออกมาเพื่อกระทำชำเราได้สำเร็จไม่สามารถที่จะต่อสู้ได้คนที่สองมีชื่อว่า สิบพงษ์ เป็นคนข้างบ้านที่มารดาของปูนหอมสนิทกับภรรยาของเขาแวะเวียนเข้าไปหาที่บ้านอยู่บ่อยครั้ง สิบพงษ์วางตัวเป็นผู้ใหญ่และน่านับถือสำหรับปูนหอมจนทำให้ปูนหอมคิดว่าไว้วางใจและให้คำปรึกษากับตนได้ ถ้าจะพูดถึงเรื่องความลับที่ทำให้ตนเองรู้สึกเสีร้า แล้วปูนหอมก็พลาดพลั้งพูดออกไปให้สิบพงษ์ได้รับรู้ เขาไม่ได้คิดสงสารเลยแม้แต่น้อย มีแต่ความใคร่ที่จะ

มอบให้ ปูนหอม คิดเพียงแค่ว่าเด็กคนนี้เคยเสียตัวมาแล้วโดนอีกครั้งคงไม่เป็นไร ปูนหอมต้องจำนนกับการกระทำของตนเองเพราะการล่วงละเมิดทางเพศ ที่เธอได้รับในแต่ละครั้งเกิดมาจากความซื่อความเดียงสาและเป็นเด็กที่ยังไม่โตที่จะแยกแยะหรือพิจารณาคนที่เข้ามาในชีวิต เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเธอต้องยอมจำนนกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้มาพบกับเหตุการณ์ความรุนแรงทางเพศ สภาพแวดล้อมครอบครัวที่ผลักดันช่วยให้เหตุการณ์เกิดขึ้นได้และเธอก็ไม่สามารถทำอะไรนอกจากยอมจำนนกับเหตุการณ์นั้น ดังตัวอย่าง

หลอนมองดูเขาตรง ๆ ...สิ่งที่ได้เห็นก็คือหน้าดำ ๆ ดวงตาที่นโหย ซึ่งหลอนเคยสำคัญผิดคิดว่าเป็นความคะนองของหนุ่มหัวดื้อที่ชอบลองดี กับคำสั่ง...แล้วยังเรื้อนร่างกายซึ่งบรรจุไว้ด้วยราคาจริตแรงกล้าจนไม่เคยมีคุณธรรมใด ๆ หลงเหลืออยู่...ไม่มีแม้ความรู้คุณ...ไม่มีแม้เยื่อใยของมนุษย์ที่พึงให้ต่อกัน

(*คววน้ำค้าง* 2537 : 101)

ข้อความข้างต้น ความเป็นมนุษย์ของผู้ชายภายในเรื่องมีอยู่น้อย ยิ่งถ้าเป็นคนรู้จักแล้วถือว่าไว้วางใจเหมือนเราให้ใจเขาไปเต็มที่แต่อีกฝ่ายไม่คิดอย่างนั้นไม่ได้ให้ใจกลับมาให้แต่ความหลอกลวงเพราะความเป็นเด็กการเป็นผู้เยาว์ไม่สามารถที่จะมีอำนาจใด ๆ ผู้ผู้ใหญ่ได้ทั้งความคิด และร่างกาย จึงเรียกได้ว่าตกเป็นเหยื่อทางสังคมที่ขับเคลื่อนไปด้วยคนเลวเป็นผู้ชักนำในตอนนี้อย่าปูนหอมได้เสียตัวให้กับอาร์มภักผู้ที่

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ปูนหอมเรียกว่า น้ำ ปูนหอมในขณะนั้นยังเป็นเด็กสาวที่อ่อนต่อโลกเพราะต้องประสบการณืความรู้ของชีวิต

3.3 เหตุที่ไร้ทางสู้

เรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* นั้นถือว่าเป็นเหตุที่ไร้ทางสู้ คือ ไม่มีทางที่จะให้ตัวเองรอดพ้นจากสถานการณ์อันเลวร้ายได้ เพียงคืนเดียวต้องเจอชายหลายรุ่นที่ทยอยเข้ามารุมข่มขืนเพียงแค่ว่าจะปริปากพูดขอชีวิตว่าอย่าทำร้ายตนก็ยากนัก เธอต้องพบเจอกับเหตุการณ์ที่ต้องสนองความต้องการของเพศชาย ดังตัวอย่าง

ความรู้สึกผมตอนนั้นก็เจียนกัญชาก่อนผมค้นหากัญชาที่ตาแหลมซ่อนไว้ก็เลยนั่งลงไปบ้อง...สองบ้องเพลินไปอารมณ์ วูบเดียวแท้ ๆ ผมมองเห็นผู้หญิงคนนั้นมันสวยขึ้นมา ตอนนั้นเขานุ่งกระโจมอกออกมาจากห้องคงจะเดิน ไปอาบน้ำที่ห้วยก็ตอนนั้นละผมก็เลยปล้ำเขา ตอนแรกเขาก็สู้ผม ตะโกนคำหยาบ ๆ คาย ๆ แต่บ้านตาแหลมอยู่ไกลบ้านคนอื่นไม่มีใครได้ยิน ผมก็เลยได้ใจข่มขืนเขาตรงลานดินนั่นเลย

(*คืนบาปพรหมพิราม* 2557 : 140)

ข้อความข้างต้น ผู้หญิงกลายเป็นเครื่องมือรองรับอารมณ์ของเพศชายแต่จะเห็นว่าผู้หญิงก็ลุกขึ้นสู้เพื่อตัวเองเช่นกันแต่การลุกขึ้นมานั้นไม่ประสบความสำเร็จ เธอไม่สามารถที่จะสู้แรงของฝ่ายชายได้อำนาจการข่มเหงทางร่างกายมีผลทำให้ผู้หญิงต้องจำยอม เหตุการณ์ครั้งนี้ เรียกได้ว่า

เป็นโศกนาฏกรรมที่เป็นครั้งยิ่งใหญ่ในไทย เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงที่ไม่อาจคาดคิด เพราะท้ายที่สุดการที่ ไร้ทางสู้ เธอจึงถูกนำไปฆ่า โดยการนำศพไปทิ้งไว้ให้รถไฟทับเพื่อเป็นการอำพรางคดี เป็นความรุนแรงที่เกิดจากภัยทางสังคม ที่พบเห็นได้บ่อยตามข่าว ถึงแม้เรื่องนี้จะเกิดขึ้นมาสิบกว่าปีแล้ว การกระทำรุนแรงทั้งต่อร่างกายและจิตใจในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ทำร้ายร่างกาย ฆ่าล้างแค้น ล่วงละเมิดทางเพศ เป็นต้น ยังคงติดอยู่กับหมวดความรุนแรงตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันไม่สามารถหายไปจากสังคม

4. สถานที่กับการข่มขืน

สถานที่ ถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากในวรรณกรรมไทยเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงทำให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้นภายในเรื่อง เรื่องจะดำเนินไปได้ก็ต้องมีการเดินเรื่องด้วยฉากและสถานที่ เช่นเดียวกันทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีความสัมพันธ์กัน ถ้าหากกล่าวถึงวรรณกรรมที่มีการล่วงละเมิดทางเพศต่อสตรีฉากหรือ สถานที่ที่ถือได้ว่าเป็นเหตุการณ์หลักที่สำคัญมากของเรื่องที่สะท้อนให้เห็นการกระทำที่รุนแรงของมนุษย์เพราะสถานที่ที่ทำการข่มขืนจะเห็นได้ว่าเป็นสถานที่ที่ทั่วไปถือว่าเป็นสาธารณะไม่จำกัดเหมือนเดิมตรงที่ว่าข่มขืนต้องเข้าโรงแรมเพียงเท่านั้น จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของมิติฉากหรือสถานที่ โดยวิเคราะห์จากวรรณกรรมที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษา ดังนี้

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

4.1 ชุมชนเสื่อมโทรม

วรรณกรรมเรื่อง *ลว* ชุมชนถือว่าเป็นสถานที่หลักในการก่อเหตุ การคุกคามทางเพศ ถ้าเป็นแหล่งชุมชนที่เสื่อมโทรมภัยร้ายย่อมเกิดขึ้นกับตัวละครได้ง่าย จะกล่าวให้เห็นฉาก หรือสถานที่บริเวณที่มีธรรถูกข่มขืนไว้ดังนี้

กึ่งกลางซอยสองข้างทางเป็นพงหญ้าหนา ทึบ แฉมซึม เริงไผ่ไม้ไม้เถาพันรุงรังทำให้มืดครึ้มยิ่งขึ้น กลุ่มบ้านเช่าของเราเรียงอยู่ใกล้ไกล และตึกแถวริมถนนก็ห่างหนักหนา... ฝนเริ่มโปรยเม็ดบาง ๆ ลงมาอีก

(*ลว* ทยันต์ 2555 : 123)

ข้อความข้างต้นบริเวณซอยบ้านที่เปลี่ยว จึงไม่ปลอดภัยในการเดินทางค้าคืนห่างไกลผู้คน จึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับการเกิดเหตุข่มขืนต่อผู้หญิงได้โดยง่าย ดังกอหญ้าและซึมไผ่นี้เองก็เป็นสถานที่หลบอำพรางตัวของพวกโจรทั้ง 7 ก่อนจะเข้าทำร้ายมธรรกับลูกโดยการลวงละเมิดและการทำร้ายร่างกาย จะเห็นได้ว่าเรื่อง *ลว* ตัวละครหญิงถูกข่มขืนบริเวณซอยบ้านข้างทางที่มีต้นไม้เยอะ ๆ เพื่อที่ไม่ให้คนเห็นยังคงเป็นสถานที่ทั่วไปที่เวลาเกิดเหตุการณ์เช่นนี้จะพบว่าอยู่ตรงบริเวณนี้ทั้งสิ้นเพราะสามารถทำให้ไม่เห็นและต่อให้เสียงดังก็ไม่ได้ยิน แต่ถ้าได้ยินก็น้อยนักที่จะได้รับการช่วยเหลือเพราะผู้คนที่ต่างกลัวอันตรายไม่มีใครที่กล้าออกมากลางค้ำกลางคืนโดยไม่มีเหตุอันจำเป็นเพราะในฉากที่ว่านี้วรรณกรรมบอกโดยเด่นชัดว่าไม่มีไฟตอนกลางคืนสำหรับ

ซอยบ้านของมธรร สถานที่นี้ จึงทำให้เกิดการลวงละเมิดทางเพศในวรรณกรรมเรื่อง *ลว* และเป็นจุดชักนำไปสู่จุดจบของการแก้แค้นของตัวมธรรต่อไป

4.2 สถานที่สาธารณะ

วรรณกรรมเรื่อง *คววน้ำค้าง* ฉาก หรือสถานที่ที่จะแตกต่างไปจาก เรื่อง *ลว* ตรงที่ว่าสถานที่เกิดเหตุมีหลายที่ล้วนแล้วเป็นสถานที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้เพราะสถานที่มีความเป็นสาธารณะ เช่น ในโรงเรียน และมีตอนหนึ่ง อรรณพซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับปทุมมาลัยแอบชอบปทุมมาลัยโดยพยายามลวงเกินปทุมมาลัยห้องนอนบนรถไฟ จนเธอเกลียดไม่ชอบหน้า สถานที่ในเรื่อง *คววน้ำค้าง* ตัวอย่าง

เสียงกึกก้องของล้อรถเป็นสิ่งประเสริฐสุดในยามนี้ อรรณพบีบมือหล่อนแน่นขึ้น ทั้งความรู้สึก “แปลกใหม่” ไร้ตรงนั้นแล้วจึงปล่อย ปีนขึ้นบันไดไปนอนอย่างมีความสุขเหมือนเดิมเพราะเชื่อว่าความแปลกใหม่จากเขาจะเป็นเชื้อเพลิงให้หล่อนเกิดความกระวนกระวาย

(*คววน้ำค้าง* 2537 : 375)

ข้อความข้างต้นสถานที่ในการข่มขืนไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ในสถานที่หนึ่งเพราะในที่นี้อยู่บนรถไฟมีการเคลื่อนที่ ผู้ชายยังสามารถหาวิธีลวงละเมิดได้ ให้เห็นรูปแบบการลวงละเมิดทางเพศที่หลากหลายมิติมากขึ้นเพราะปกติแล้วการข่มขืนหรือ

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

การล้วงละเมิดทางร่างกายโดยทั่วไปมักจะ เป็นสถานที่หนึ่ง ไม่มีการเคลื่อนที่ให้เห็นว่า การล้วงละเมิดทางเพศสามารถเกิดขึ้นได้จาก สถานที่ที่รอบตัวที่มีบุคคลทั้งชายและหญิง อยู่ด้วยกันย่อมหนีไม่พ้นเรื่องเพศให้เห็นถึง ธรรมชาติของมนุษย์

ผู้แต่งสื่อให้เห็นว่าสถานที่ที่สามารถพบเห็น ได้ในชีวิตประจำวันเพราะเรื่องนี้ผู้แต่งพยายาม นำเสนอเรื่องที่สะท้อนสังคมพื้นที่สาธารณะยังคง เป็นปัจจัยที่เกิดการล้วงละเมิดทางเพศได้แบบ ไม่มีขีดจำกัดสามารถที่จะเกิดขึ้นได้ทุกที่และ ตลอดเวลา การข่มขืนในเรื่อง *คววน้ำค้าง* สถานที่ มีหลากหลายเพราะจะให้เห็นอีกมุมหนึ่งของเรื่อง ที่ว่าภัยอันตรายมีอยู่รอบตัวและเกิดขึ้นได้ง่าย โดยเฉพาะกับเด็กจะเห็นได้ว่าเรื่องนี้เด็กเป็นเหยื่อ อย่างเห็นได้ชัด

4.3 สถานที่ปิดและเปิด

เรื่อง การล้วงละเมิดทางเพศ ในเรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* สถานที่ใช้ในการข่มขืน อยู่ที่ อำเภอพรมพิราม จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งต่างจาก วรรณกรรมสองเรื่องทีกล่าวไว้ ณ ข้างต้น เพราะ เรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงแต่สถานที่เกิดเหตุ ก็ไม่ได้ต่างไปจากวรรณกรรมเรื่อง *ลัว* และ *คววน้ำค้าง* ในเรื่องนี้ถือว่าสถานที่ก่อเหตุสามารถ มองเห็นได้เด่นชัด คือ อำเภอพรมพิราม บริเวณ อำเภอกถูกใช้เป็นสถานที่ก่อเหตุอาชญากรรม นางบุญต้องมาประสบกับเคราะห์ร้ายภายใน 1 คืน เธอโดนคนกระทำไปมากกว่า 30 คน ตั้งแต่ สถานที่เริ่มเข้าตัวอำเภอ โดนคนขับรถข่มขืน และ มาโดนข่มขืนอีกที่ที่บ้านตาแหยมโดนลากข่มขืน

ไปเรื่อย ๆ จากสถานที่ปิด ภายในรถ และบ้าน จนไปสถานที่เปิดบริเวณทุ่งนา ลำคลอง บึง

สถานที่ปิดและเปิดภายในเรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* เริ่มจากข่มขืนในบริเวณที่ปิดตั้งแต่ เริ่มแรกภายในรถและบ้านแล้วค่อย ๆ ที่จะ ออกมาบริเวณนอกบ้าน คือสถานที่เปิดโดยถูก ลากออกมาข่มขืนไปทั่วหมู่บ้านจนภายหลังทนไม่ไหวเธอจึงได้จบชีวิตลง จะเห็นว่าสถานที่ภายใน เรื่องนี้เกิดแห่งเดียวที่อำเภอพรมพิรามก็จริง แต่มีความหลากหลายของตัวละครที่ถูกข่มขืนในแต่ละ สถานที่ที่เช่นเดียวกับเรื่อง *คววน้ำค้าง* สถานที่ไม่ จำกัด การที่โดนข่มขืนจากสถานที่ปิดไปสถานที่ เปิดไปเรื่อย ๆ ของตัวนางบุญสะท้อนให้เห็น ความรุนแรงต่อสตรีเพศได้อย่างชัดเจน คือ มีการเคลื่อนย้ายของสถานที่ในการข่มขืนเป็น ความจริงที่เกิดขึ้นกับหญิงสาวและเป็นเหตุการณ์ ที่สะท้อนความเป็นจริงของสังคมที่คนบางกลุ่ม นิยมชมชอบความรุนแรงและความเที่ยงธรรม ไม่ได้เกิดแก่ตัวนางบุญจนตัวตาย

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาวรรณกรรม ล้วงละเมิดทางเพศ สามารถมองเห็นภาพแทนตัวละครของสตรีใน วรรณกรรมที่แตกต่างกันออกไป จะเห็นได้ว่า วรรณกรรมที่ได้นำมาศึกษาเป็นวรรณกรรมที่ สะท้อนสังคมตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบัน สิ่งที่เป็นข้อบกพร่องที่ผู้หญิงยังคงไม่ได้รับ คือ ความยุติธรรมและความเท่าเทียมกันในสังคม ผู้ชายยังคงเป็นฝ่ายที่มีอำนาจบีบบังคับผู้หญิงได้

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

อยู่เสมอกดขี่ให้ผู้หญิงอยู่ในฐานะจำยอมในสถานการณ์นั้น สามารถที่จะแยกได้ ดังนี้

ภาพแทนในวรรณกรรมล่องละเมิดทางเพศจากการที่ได้ศึกษาวรรณกรรมทั้งหมด 3 เรื่องพบว่า มีภาพแทนที่แตกต่างกันออกไปแต่มีจุดร่วมกันตรงที่เป็นฝ่ายถูกระทำเช่นเดียวกัน ผลจากการถูกระทำนั้นตัวละครผู้หญิงเริ่มมองเห็นความแตกต่างเป็นภาพแทนที่ไม่เหมือนกับวรรณกรรมแนวอื่น คือ จะให้ภาพของความหดหู่เสียเป็นส่วนใหญ่อารมณ์ความรู้สึกที่ท้อแท้ในชีวิต เช่น กลัวการใช้ชีวิตกลัวการได้รับความรัก ในเรื่อง *คววน้ำค้าง* อิกมมตัวละครในเรื่องนี้ตกเป็นเหยื่อโดยยอมจำนนเพราะความเป็นเด็กที่ยังไร้เดียงสาไม่รู้เท่าทันมนุษย์ผู้ชายที่ต้องการข่มขืนเพื่อสนองความใคร่ของตัวเอง

นอกจากภาพแทนของฝ่ายถูกระทำแล้วยังมีฝ่ายที่เป็นผู้กระทำเกิดจากผลที่เคยโดนกระทำด้วยความรุนแรงมาก่อน คือ เรื่อง *ลว* เป็นเพียงเรื่องเดียวที่ตัวละครโดนล่องละเมิดทางเพศแต่กลับลุกขึ้นมาสู้สะท้อนให้เห็นอีกมุมหนึ่งของผู้แต่งต้องการจะสื่อว่าผู้หญิงก็มีสิทธิ์ในการจะกระทำบางอย่างได้ไม่ต่างจากผู้ชายและยังเห็นภาพแม่ผู้เสียสละเพราะจะเห็นมธุสรในบทบาทแม่ที่ห่วงใยลูกได้เด่นชัด ยอมที่จะทำทุกอย่างให้ลูกน้อยปลอดภัยแต่อีกด้านของเรื่องนี้ให้เห็นภาพมธุสร เป็น “เหยื่อ” ของการข่มขืนเพื่อลวงโทษและการข่มขืนเพื่อสนองความใคร่ รวมถึงการข่มขืนเพื่อแสดงอำนาจของเพศชาย เห็นภาพแทนความรุนแรงในรูปแบบการล่องละเมิดทางเพศในเรื่องนี้ที่มีนัยการข่มขืนที่หลากหลายมิติ

เรื่องสุดท้ายในการนำมาวิเคราะห์ เรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* เป็นเรื่องที่เรียกว่าตัวละครเป็นเหยื่อ อย่างเห็นได้ชัดเพราะไม่มีทางสู้ผู้ชายได้เลยการร้องขอชีวิตไม่ได้ผลและชีวิตต้องจบลงจากความมกมากของผู้ชาย คือ การโดนข่มขืนจนตัวตายเป็นความโหดร้ายที่สุดของวรรณกรรมล่องละเมิดทางเพศให้เห็นภาพเหยื่อที่ไร้ทางสู้โดยสิ้นเชิง วรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง ล้วนแล้วเป็นการข่มขืนเพื่อแสดงอำนาจของเพศชายทั้งสิ้น การกระทำผิดที่คิดว่าตนเองอยู่เหนือกฎหมายโดยกระทำการข่มเหงผู้หญิงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

วรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง ที่ได้นำมาศึกษาวิเคราะห์ วรรณกรรมการล่องละเมิดทางเพศต่อสตรี มีความเห็นว่าสถานที่เกิดเหตุเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเพราะสามารถที่จะเชื่อมโยงไปสู่เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ถ้าเริ่มจากการสังเกตในชั้นแรกการที่จะโดนข่มขืนได้ต้องอยู่ในชุมชนที่มีความเสี่ยง เช่น ชุมชนเสื่อมโทรม ในเรื่อง *ลว* ก็สามารถจะพบเห็นได้ภายในเรื่องว่าสถานที่ทำให้ตัวละครเอกถูกข่มขืนได้หรือเรียกได้ว่าสถานที่เป็นใจให้เกิดเหตุการณ์ขึ้นและสถานที่สาธารณะที่บางที่มีผู้คนพลุกพล่านก็เป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถทำให้เกิดเหตุอาชญากรรมได้ สุดท้ายสถานที่ปิดและเปิดพื้นที่มีอยู่อย่างไม่จำกัด การข่มขืนสามารถเกิดขึ้นได้ไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ลับ เช่น บ้าน แต่สามารถที่จะเกิดขึ้นได้ทุกที่ที่มีคนสังคมอยู่ร่วมกัน และอีกอย่างที่พบอยู่ในวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง คือ สื่อ ถือเป็นจุดเด่นของวรรณกรรม การล่องละเมิดทางเพศจะมีการนำสื่อเข้ามา

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
 ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
 วันที่ 15 กันยายน 2561
 ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ความรุนแรงแต่ละชนิด
 เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมต้องเป็นที่รับรู้

สื่อจะคอยทำหน้าที่กระจายข่าวแต่จะส่งผล
 ต่อตัวละครในวรรณกรรมทางด้านจิตใจกลัวที่จะ
 เผชิญหน้าความจริงของสังคมแน่นอนว่าผู้คนจะ
 มองคนที่โดนถูกข่มขืนอีกอย่าง เช่น เรื่อง *ควาน้ำค้าง*
 ถึงจะรู้ว่าลูกตัวเองโดนข่มขืนแต่ก็ไม่กล้าที่จะ
 แจ้งความยอมให้เหตุการณ์นั้นเงียบหายไปเหมือน
 ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเพื่อที่จะให้ปูนหอมมีที่ยืนใน
 สังคม กลายเป็นทางออกเดียวของตัวละครที่
 ไม่กล้าสู้กับความเป็นจริงเพราะฉะนั้นสื่อจึงมีผล
 ต่อวรรณกรรมประเภทนี้ และการข่มขืนจะเป็น
 ข่าวที่เรียกร้องความสนใจเป็นพิเศษก็ต่อเมื่อมี
 การฆ่า เห็นได้ชัดใน เรื่อง *คืนบาปพรหมพิราม* ที่
 มีช่วงหนึ่งในเรื่องกล่าวถึงผู้คนมาคอยรุมดูศพ
 ให้ความสนใจเพราะถ้าเป็นข่าวข่มขืนในปัจจุบัน
 ถูกมองเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไป แต่ถ้าเกิดมีการฆ่า
 เกิดขึ้นจะทำให้เป็นข่าวใหญ่เฉกเช่นที่ถูกนำมา
 เขียนไว้ในวรรณกรรมเพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจ

ให้กับผู้อ่านให้เห็นถึงภัยร้ายที่มีต่อผู้หญิงที่มาจาก
 คนใกล้ตัว สภาพแวดล้อม เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะคือควรมีการศึกษา
 เกี่ยวกับการล่วงละเมิดสตรีในวรรณกรรมเรื่องอื่น ๆ
 ซึ่งอาจไม่ได้อยู่ในรูปแบบการข่มขืนเพียงลักษณะ
 เดียว อาจศึกษาการล่วงละเมิดสตรีในลักษณะอื่น
 ก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับสตรีต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ. (2543). *ความเรียงว่าด้วย
 สตรีกับสื่อมวลชน*. (พิมพ์ครั้งที่ 1).
 กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กฤษณา อโศกสิน. (2537). *ควาน้ำค้าง*. (พิมพ์
 ครั้งแรก). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หมายเหตุ
 ทมยันตี. (2555). *ล่า*. (พิมพ์ครั้งที่ 10).
 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม
- สันติ เสวตวิมล. (2557). *คืนบาปพรหมพิราม*.
 กรุงเทพฯ: โปรวีชั่น.
- สุวรรณา สถาอานันท์. (2552). *ความเป็นธรรมเชิง
 วรรณศิลป์*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: วิชาษา.